

Arrest

nr. 342 756 van 12 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 1 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 september 2025.

Gelet op de beschikking van 18 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. VANDENBROUCKE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en internationale bescherming verkreeg in Slovenië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 24 maart 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker op 21 mei 2020 internationale bescherming verleend in Slovenië en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder (Eurodac

Marked Record; NPO, p. 19). Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie (AIDA “Country Report: Slovenia. Update 2023” van mei 2024) blijkt niet dat de levensomstandigheden in Slovenië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Slovenië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Slovenië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de verwerende partij inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

6. Vooreerst liggen er in casu geen specifieke elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker een bijzondere kwetsbaarheid heeft en die ertoe kan leiden dat hij bij terugkeer naar Slovenië, om deze reden, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat hij gezondheidsproblemen heeft, maar duidt niet nader aan waaruit deze bestaan. Hij brengt evenmin medische attesten bij ter ondersteuning van deze beweerde gezondheidsproblemen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan dat hij in 2020 ernstig ziek was

door tuberculose, maar werd hiervoor behandeld in Slovenië (NPO, p. 20). Verzoeker maakte geen melding van andere medische problemen. Er kan nergens blijken dat hij gezondheidsproblemen kent die belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Slovenië onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Hij zet nergens in concreto uiteen in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Slovenië, noch wat de omvang of draagwijdte van deze problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Slovenië uit te oefenen.

Verder wijst hij erop dat zijn vrouw en kinderen in België een statuut hebben. In de bestreden beslissing werd hier reeds mee rekening gehouden. Dat zijn vrouw en kinderen geen beschermingsstatus hebben in Slovenië en dus ook geen rechten als statushouder aldaar kunnen laten gelden, wordt niet betwist. Verzoeker toont evenwel met zijn betoog niet in concreto aan op welke wijze dit gegeven afbreuk doet aan de hogervermelde vaststelling dat hij niet aantoont dat hij zijn rechten en voordelen als statushouder in Slovenië niet (meer) kan laten gelden en dat hij bij terugkeer naar dat land in een situatie van materiële deprivatie zou terechtkomen. Er blijkt niet dat hierdoor sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die het verzoeker dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest. Dat zijn vrouw en kinderen geen beschermingsstatus hebben in Slovenië, neemt verder niet weg dat verzoeker zelf wel degelijk beschikt over rechten en voordelen als statushouder in Slovenië. Er wordt niet aangetoond dat het verkregen beschermingsstatuut van zijn vrouw en kinderen in België, de uitoefening van verzoekers rechten en voordelen in Slovenië zou verhinderen of dat zijn rechten als statushouder hierdoor niet zou worden geëerbiedigd.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zouden verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Slovenië, of waardoor hij bij terugkeer naar Slovenië een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. Verder kan er in verzoekers specifieke en persoonlijke geval niet worden geconcludeerd dat zijn levensomstandigheden in Slovenië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer.

In tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift voorhoudt, heeft verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaard dat hij gedurende de twee jaar dat hij niet meer in het opvangcentrum verbleef continu werk had bij verschillende bedrijven. Tevens blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor twee jaar lang onderdak aangeboden kreeg door de Sloveense overheid en hij financiële hulp kreeg toen hij er de taal leerde. Eveneens had hij toegang tot de medische zorg (NPO, p. 19, 20). In verzoekers specifieke en persoonlijke geval blijkt dan ook niet dat hij zijn rechten en voordelen als begunstigde van internationale bescherming aldaar niet zou kunnen laten gelden.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Slovenië, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Slovenië buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

Met zijn betoog dat zijn vrouw en kinderen in België verblijven en hier een statuut hebben, toont verzoeker niet aan dat hij door deze maatregel aan een met artikel 4 van het EU Handvest strijdige behandeling zal worden onderworpen en in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden bij een terugkeer naar Slovenië. Hoewel verzoeker hiertoe de mogelijkheid had, heeft hij in Slovenië ook nooit de procedure voor gezinshereniging opgestart (NPO, p. 18, 20). De Raad benadrukt dat het doel van de asielprocedure er niet in bestaat om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, noch om de echtgenote en kinderen van verzoeker te laten overkomen. Wel heeft een asielprocedure als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of zoals in casu na te gaan of de verzoeker zich in de Europese lidstaat die hem reeds internationale bescherming verleende, in casu Slovenië, niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend.

8. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Slovenië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Slovenië persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker maakt, gelet op de gedane vaststellingen, niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Slovenië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Slovenië zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Slovenië, wegens de onverschilligheid van de Sloveense autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maakt hij aannemelijk dat er in casu sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Slovenië en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

9. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Slovenië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 12 december 2025 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1496 staat onder eed en tolkt Tigrinya – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker is het met deze gronden niet eens en stelt dat de situatie voor statushouders in Slovenië “volgens de landeninformatie bijzonder moeilijk” is. Verzoeker heeft er in een vluchtelingenkamp gezeten, maar werd er buitengezet en in zijn geval speelt de kwestie van gezinshereniging: deze is in Slovenië niet mogelijk, wat een impact heeft op zijn algemeen welzijn en op het effectief karakter van de bescherming die hem er werd verleend. In tegenstelling tot verweerder meent verzoeker dat gezinshereniging niet louter behoort tot het intern Sloveens recht, maar is deze voor hem noodzakelijk om een “valabel leven” te kunnen opbouwen. Gezien de onmogelijkheid tot gezinshereniging in Slovenië, is de beschermingsstatus die hij er geniet niet efficiënt en dreigt bij terugkeer een situatie van “morele deprivatie”, zodat er minstens aanleiding is om zijn thans voorliggende beschermingsverzoek ontvankelijk te verklaren. Verder bevraagd, licht verzoeker toe dat zijn familie en kinderen in België verblijven en hij met hen wil samenblijven. Hij heeft in Slovenië weliswaar een beschermingsverzoek ingediend, maar dit was gedwongen en niet vrijwillig: indien hij geen verzoek had ingediend, zou hij zijn teruggestuurd naar Eritrea. Vervolgens is hij in Slovenië gebleven totdat hij er zijn statuut heeft verworven, maar hij wenst in België bij zijn familieleden te kunnen blijven, waarbij hij er ook op wijst dat zijn echtgenote thans zwanger is. Verzoeker heeft er geen idee van of voor hem al een aanvraag tot gezinshereniging of verblijfsmachtiging werd ingediend.”

5. Met voormelde argumentatie ter zitting brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 9 september 2025.

Verzoeker herhaalt eerder afgelegde verklaringen en de argumenten in zijn verzoekschrift waar hij ter zitting verwijst naar de algemene situatie voor statushouders in Slovenië en wijst op zijn persoonlijke situatie aldaar, alsook op het feit dat zijn vrouw en kinderen in België verblijven. In de punten 4, 6 en 7 van voormelde beschikking werd hierop reeds concreet geantwoord. Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen. Hetzelfde geldt waar hij ter zitting stelt dat zijn vrouw zwanger is. Dit neemt niet weg dat verzoeker zelf beschikt over rechten en voordelen als statushouder in Slovenië.

Waar verzoeker ter zitting nog stelt dat voor statushouders in Slovenië er geen mogelijkheid is tot gezinshereniging, blijkt uit het AIDA-rapport, update 2023 van mei 2024 dat begunstigden van internationale bescherming, zoals verzoeker, wel degelijk recht hebben op gezinshereniging (p. 113: *“Individuals who are granted refugee status and subsidiary protection for a period longer than one year can apply for family reunification immediately after the decision granting them status becomes final.”*). Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die erop wijzen dat hij zou worden uitgesloten van de mogelijkheid tot gezinshereniging. De Raad herinnert eraan, zoals geduid in punt 7 van de beschikking, dat verzoeker ook nooit heeft getracht deze procedure in Slovenië op te starten. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij zijn gezinsleven niet in Slovenië zou kunnen voortzetten. Eventuele verschillen in de wetgeving op dit punt tussen Slovenië en België bereiken als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Bovendien toont verzoeker evenmin aan dat hij als persoon die internationale bescherming heeft in Slovenië in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zou kunnen ondernemen indien hij meent dat zijn recht op een privé- en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM zou zijn geschonden.

De Raad kan er begrip voor opbrengen dat verzoeker in België bij zijn vrouw en kinderen wil blijven. Evenwel bestaat het doel van de asielprocedure er niet in om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen. Wel heeft een asielprocedure als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of zoals in casu na te gaan of verzoeker zich in de Europese lidstaat die hem reeds internationale bescherming verleende, in casu Slovenië, niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen terugkeer- of verwijderingsbeslissing inhoudt. Zij strekt er niet toe verzoekers gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken, maar houdt enkel in dat zijn beschermingsverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Ten slotte wijst de Raad erop dat een procedure tot gezinshereniging en een procedure inzake een verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden. Het staat verzoeker vrij om gebruik te maken van de geëigende verblijfsprocedures inzake gezins-hereniging die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van zijn gezinssituatie.

Verzoeker brengt, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hij al geniet in Slovenië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO